

Upří
Deniky

SOUMLAK

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Soumrak

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:

- L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak**

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Soumrak – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1.

V prvních dnech po návratu z mimosvěta Stefan Elenu vždy ukládal do postele brzy, přesvědčil se, že jí je teplo, a pak spolu psali na jeho počítači – Elena pokračovala ve svém deníku tak, že mu myslí posílala své představy, co se ten den stalo, a on k tomu připojoval své dojmy.

Nyní v zoufalství otevřela soubor s deníkem a nalistovala poslední stránku.

A tam to našla.

*Moje nejmilovanější Eleno,
vím, že se sem dřív nebo později podíváš - doufám, že
spíš dřív.*

*Miláčku, věřím, že teď už jsi schopná se sama o sebe
postarat, nikdy jsem nepoznal silnější a nezávislejší dívku.*

A to znamená, že je čas. Čas, abych šel. Nedokážu tu zůstat déle, aniž bych z tebe znovu udělal upíra – a oba víme, že to se nesmí stát.

Prosím odpusť. Prosím zapomeň. Ach, lásko, nechci odejít, ale musím.

Pokud bys potřebovala pomoc, přiměl jsem Damona, aby mi dal svoje slovo, že tě bude chránit. Nikdy by ti neublížil, a ať už jsou ve Fell's Church jakékoliv temné síly, pokud ti bude Damon nablízku, neodváží se ti uškodit.

Moje lásko, můj andílku, vždycky tě budu milovat...

Stefan

P. S.: Abych ti pomohl pokračovat v každodenním životě, nechal jsem paní Flowersové peníze na platby za pokoj na celý další rok. Pod druhým podlahovým prknem ode zdi proti posteli máš 20 000 dolarů ve stodolarovkách. Použij je, aby sis vybudovala novou budoucnost s kýmkoliv, koho si vybereš.

Znovu připomínám, že pokud budeš cokoliv potřebovat, Damon ti pomůže. Důvěřuj jeho úsudku, pokud budeš potřebovat radu. Ach, moje malá lásečko, jak jen dokážu odejít? I když je to pro tvoje vlastní dobro?

Elena dočetla dopis.

A pak prostě jen seděla a zírala před sebe.

Po všem tom horečném hledání našla konečně odpověď.

A nevěděla, co má dělat jiného, než se rozkřičet.

*Když budeš potřebovat pomoc, jdi za Damonem...
Důvěřuj Damonovu úsudku...* Tak křiklavou reklamu na Damona by snad nedokázal napsat ani Damon sám.

A Stefan je pryč. Jeho oblečení je pryč. Jeho boty jsou pryč.

Opustil ji.

Vybuduj si nový život...

Tak ji našly Bonnie s Meredith, které vyburcovalo, že jim celou hodinu nebere telefon. Bylo to poprvé, co se nebyly schopné dovolat ke Stefanovi od doby, kdy přijel na jejich prosbu, aby jim pomohl zlikvidovat netvora. Ale netvor je mrtvý a Elena...

Elena sedí před Stefanovou skříní.

„Dokonce si sbalil i všechny boty,“ pronesla tiše a bezbarvě. „Vzal si prostě všecko. Ale zaplatil za pokoj na rok dopředu. A včera ráno mi koupil jaguára.“

„Eleno...“

„Copak to nechápete?“ vykřikla Elena. „Tohle je moje Probuzení. Bonnie předpověděla, že bude náhlé a šokující a že budu potřebovat vás obě. A co Matt?“

„Nezmínili ho jménem,“ odpověděla Bonnie zasmušile.

„Ale já myslím, že budeme potřebovat jeho pomoc,“ prohlásila nekompromisně Meredith.

„Když jsme se Stefanem spolu začali chodit – ještě než jsem se stala upírem – tak jsem celou tu dobu věděla,

že přijde čas, kdy se mě pokusí opustit pro moje vlastní dobro.“ Náhle prudce udeřila pěstí do podlahy, tak silně, že si mohla ublížit. „Věděla jsem to, ale myslela jsem si, že mu to dokážu rozmluvit! Je tak ušlechtilý a obětavý... a teď je pryč!“

Meredith se na ni podívala a tiše řekla: „Tobě je opravdu jedno, jestli zůstaneš člověkem nebo se staneš upírem.“

„Máš pravdu – je mi to *jedno*! Všechno je mi jedno, pokud můžu zůstat s ním. I když jsem ještě byla napůl duchovní bytost, věděla jsem, že mě nic nedokáže proměnit – ale na tom nezáleží.“

„Možná, že to je Probuzení,“ pokračovala Meredith stále tím tichým hlasem.

„Chm, a možná je Probuzení to, že jí ráno nepřinesl snídani do postele,“ prskla Bonnie popuzeně. Hleděla do plamene a pokoušela se psychicky spojit se Stefanem. „Buďto nechce odpovědět – nebo nemůže,“ pronesla, aniž si všimla Meredithina výstražného vrtění hlavou, dokud jí ta slova nevyjela z pusy.

„Co myslíš tím, že nemůže?“ zbystrila Elena a vyskočila z podlahy, kde předtím seděla jako hromádka neštěstí.

„Já nevím! Eleno, to bolí!“

„Je v nebezpečí? Soustřeď se, Bonnie! Ublížíje mu někdo kvůli mně?“

Bonnie pohlédla na Meredith, která jí signalizovala jedno velké NE každou částičkou svého elegantního tě-

la. Pak se podívala Eleně do očí, které se dožadovaly pravdy. Zavřela oči. „Nejsem si jistá,“ odpověděla.

Pomalou oči otevřela a čekala, že Elena vybuchne. Ale ta neudělala nic takového. Jenom sama zavřela oči a ústa dostala tvrdý výraz.

„Před dlouhou dobou jsem přísahala, že ho budu mít, i kdyby nás to mělo oba zabít,“ řekla tiše. „Jestli si myslíš, že ode mě může jen tak odejít, pro moje vlastní dobro nebo z nějakého jiného důvodu... tak to se pleť. Nejdřív zajdu za Damonem, když si to Stefan tak moc přeje. A pak se vydám za ním. Někdo mi už poradí, kde začít. Nechal mi dvacet tisíc dolarů. Použiju je k tomu, abych ho našla. A když se mi rozbije auto, půjdu dál pěšky; až už nebudu moct jít, tak se poplazím. Ale najdu ho.“

„Sama ne, Eleno,“ ujistila ji Meredith. „Jsme v tom s tebou.“

„A pak, pokud to udělal z vlastní svobodné vůle, dostane největších pár facek v životě.“

„Cokoli si přeješ, Eleno,“ utěšovala ji Meredith, „ale nejdřív ho pojdme najít.“

„Jeden za všechny a všichni za jednoho!“ zvolala Bonnie. Přivedeme ho zpátky a bude litovat... nebo nebude,“ dodala spěšně, když si všimla, že Meredith už zase vrtí hlavou. „Eleno, no tak! Neplač!“ dodala okamžik před tím, než Elena propukla v pláč.

„Takže Damon je ten, kdo se má postarat o Elenu, a Damon byl zřejmě poslední, kdo viděl Stefana,“ shrnul Matt, když ho vyzvedly doma a vysvětlily mu situaci.

„Ano,“ odpověděla Elena s tichou jistotou. „Ale Matte, pleteš se, jestli si myslíš, že by Damon udělal něco, aby nás se Stefanem rozdělil. Damon není takový, jak si všichni myslíte. On se tenkrát v noci opravdu snažil Bonnie zachránit život. A opravdu ho zranilo, když jste se proti němu všichni obrátili v nenávisti.“

„Tomu se myslím říká ‚důkaz motivu‘,“ poznamenala Meredith.

„Ne, to je důkaz charakteru – důkaz, že Damon *má* pocity, že mu záleží na lidech,“ oponovala Elena. „A Stefanovi by nikdy neublížil, kvůli – no, kvůli mně. Ví, co by to se mnou udělalo.“

„Dobře, ale proč mi teda neodpovídá?“ ozvala se Bonnie tázavě.

„Možná proto, že když nás naposledy viděl pohromadě, všichni jsme na něj dštili nenávist,“ poznamenala vždy férová Meredith.

„Řekni mu, že se omlouvám a že s ním chci mluvit,“ prohlásila Elena.

„Připadám si jako komunikační satelit,“ postěžovala si Bonnie, ale bylo jasné, že do každého zavolání vkládá celé své srdce a celou svou sílu. Byla už úplně vyčerpaná a vyždímaná.

Nakonec i Elena musela připustit, že to k ničemu nevede.

„Možná přijde k rozumu a začne volat *tebe*,“ prohlásila Bonnie. „Možná už zítra.“

„Dneska v noci zůstaneme s tebou,“ oznámila Meredith. „Bonnie, zavolala jsem tvojí sestře a řekla jsem jí, že zůstaneš u mě. Teď zavolám tátovi a řeknu mu, že budu u tebe. Matte, ty nepatříš mezi pozvané...“

„Dík,“ odfrknul Matt suše. „Musím taky jít domů pěšky?“

„Ne, jeď domů mým autem,“ odpověděla Elena. „Ale prosím tě, přivez mi ho zítra brzy ráno. Nechci, aby se na něj lidi začali vyptávat.“

Toho večera si dívky připravily společně spaní, jako když byly ještě na škole – z prostěradel a dek, které měla paní Fowlerová navíc (není divu, že ráno prala tolik prostěradel, asi to musela nějak vytušit, pomyslela si Elena). Nábytek odstrkaly ke stěnám a doprostřed položily provizorní spacáky z dek. Hlavy měly k sobě a těla se hvězdicovitě rozbíhala jako loukotě kola.

Elena si pomyslela: Tak tohle je Probuzení.

Je to poznání, že po tom všem jsem přece jen mohla být znovu opuštěná. A jsem tak vděčná, že Meredith a Bonnie stojí při mně. Znamená to pro mě víc, než jim dokážu říct.

Automaticky přešla ke svému počítači, aby zapsala

další den do svého deníčku. Ale po prvních několika slovech se znovu rozplakala. Nakonec byla vděčná, že ji Meredith objala kolem ramen a víceméně ji přinutila vypít horké mléko se skořicí, muškátovým oříškem a vanilkou a že jí Bonnie pomohla do hromady dek a držela ji za ruku, dokud neusnula.

Matt s nimi zůstal dlouho, takže slunce už zapadalo, když se rozjel domů. Je to vlastně závod s temnotou, napadlo ho najednou. Pokoušel se ignorovat vůni nového auta evokující nákladnost a luxus a snažil se uvažovat. Nechtěl děvčatům nic říkat, ale na Stefanově dopisu na rozloučenou bylo něco, co ho znepokojovalo. Akorát se musí přesvědčit, že to z něj nemluví jenom jeho uražená pýcha.

Proč se Stefan vůbec nezmínil *o nich*? O Eleniných celoživotních přátelích, kteří s ní vytrvali až dosud. Člověk by si myslel, že zmíní alespoň děvčata, i kdyby v bolesti nad konečným odloučením od Eleny zapomněl na Matta.

A ještě něco... Určitě tu bylo ještě něco, ale Matt si to nedokázal uvědomit. Jen se mu vybavila neurčitá představa posledního roku na střední škole... ano, a profesorka Hildenová, která učila angličtinu.

I když byl Matt hluboce zamyšlený, řídil velmi opatrně. Na dlouhé úzké silnici, která spojovala penzion se

samotným Fell's Church, se nedalo úplně vyhnout Starému lesu, takže pečlivě sledoval cestu a byl ostražitý.

Ten padlý strom uviděl hned za zatáčkou a ihned dupl na brzdy, až pneumatiky zaječely, a zastavil smykem v pravém úhlu k původnímu směru.

A pak se musel zamyslet.

Jeho první instinktivní reakce byla zavolat Stefana. Dokázal by ten strom jednoduše zvednout. Ale uvědomil si realitu dost rychle na to, aby ho napadla další možnost – zavolat holky?

Nějak se k tomu nedokázal přinutit. A nebyla to jenom otázka mužské pýchy, šlo i o to, kolik ten obří kmen před ním váží. I kdyby zabrali všichni společně, touhle věcí by nedokázali pohnout. Kmen byl prostě příliš velký a těžký.

A padl přímo ze Starého lesa, takže ležel napříč přes cestu, jako by chtěl oddělit penzion od zbytku města.

Matt opatrně stáhl okénko u řidiče. Napjatě pozoroval Starý les a snažil se rozpoznat kořeny stromu nebo, jak si otevřeně přiznal, jakýkoliv pohyb. Ale neviděl nic.

Neviděl sice kořeny, ale tenhle strom vypadal až moc zdravě na to, aby se jednoho letního odpoledne rozhodl, že jen tak spadne. Nebyly žádné bouřky, déšť ani blesky a bobří tu nežijí. Ani drvoštěpové, pomyslel si zasmušile.

No, alespoň že škarpa na pravé straně silnice je mělká a koruna stromu nesahá úplně až k ní. Mohlo by se podařit...

Pohyb.

Ne v lese, ale přímo ve stromě před ním. Něco rozhýbalo horní větve stromu – něco silnějšího než vánek.

I když to viděl na vlastní oči, nedokázal tomu uvěřit. A to byla jen část problému. Druhá potíž byla, že řídil Elenino auto, a ne svoji starou rachotinu. Zatímco zoufale šátral po klíče, aby si zavřel okénko, oči měl stále přilepené na tu věc, která vylezla ze stromu, takže šátral marně.

A poslední problém byl, že ta věc byla zatraceně rychlá. Až příliš rychlá na to, aby byla skutečná.

A pak už s ní bojoval o okno.

Matt nevěděl, co ukázala Elena Bonii na pikniku. Ale jestli tohle není *malach*, tak co to sakra je? Matt žil mezi lesy celý svůj život a nikdy neviděl žádný hmyz, který by alespoň vzdáleně připomínal tohle.

Protože tohle určitě je hmyz. Kůži má jako kůru stromu, ale to jsou jenom mimikry. Když to narazilo do napůl vytaženého okna – a on to odrazil oběma rukama – slyšel a cítil chitinovou skořápku. Bylo to dlouhé jako jeho paže a létalo to zřejmě roztáčením tykadel do kruhu – což by mělo být nemožné, přesto se na to dívá a má to napůl vražené do okýnka u auta.

Vzhledem to připomínalo spíš pijavici nebo oliheň než hmyz. Dlouhá hadovitá tykadla připomínající úponky, ale tlustší než prst a s velikými přísavkami – a uprostřed těch přísavek něco ostrého. Zuby. Jeden z úponků se mu omotal kolem krku a najednou ucítil sání i bodavou bolest.

Úponek se mu obtočil kolem krku třikrát nebo čtyřikrát a začal se utahovat. Musel ho jednou rukou strhnout, což znamenalo, že mu zůstala jen jedna ruka na obranu před zbytkem té bezhlavé věci – která najednou ukázala, že sice nemá oči, zato má tlamu. Stejně jako všechno ostatní na té nestvůře byla tlama přísně symetrická – kruhová a kolem celého kruhu ostrá zubiska. Ale hluboko uvnitř toho zubatého kruhu, jak si Matt ke své hrůze všiml, zatímco bestie polykala jeho ruku, se skrýval pár klepet dost velkých na to, aby dokázala ucvaknout prst jako nic.

Bože, to ne! Zatnul ruku v pěst a zoufale se snažil tvo-
ra zranit zevnitř.

Nával adrenalinu mu přitom dodal sílu strhnout úponek z krku, přísavky se konečně uvolnily. Ale to už měl ruku spolykanou až po loket. Matt se vrhnul na tělo té potvory a udeřil ho jako žraloka, kterého mu to mimochodem také vzdáleně připomínalo.

Musí tu ruku dostat ven. Zoufale se snažil otevřít spodek té kruhové tlamy, ale podařilo se mu jen odštípnout

kus vnější schránky, která mu přistála v klíně. Zatím ta hrozná tykadla stále vířila kolem, narážela do auta a hledala cestu dovnitř. Nakonec si ta mrcha uvědomí, že stačí tykadla jen složit a dokáže se procpat skrz pootevřenou škvíru.

Něco ostrého mu odřelo klouby. Klepeta! Paži už měl skoro celou spolykanou. I když se Matt plně soustředil na to, jak se osvobodit, jakási část jeho vědomí se divila: kde to má proboha žaludek? Tohle zvíře prostě *nemůže* existovat.

A tu ruku musí *hned* dostat ven. Jinak o ni přijde stejně jistě, jako by ji strčil do drtiče odpadků a pak ho zapnul.

Bezpečnostní pás měl už rozepnutý. Teď se prudce vrhnul vpravo směrem k sedadlu spolujezdce. Cítil, jak mu zuby dřou kůži, zatímco paže klouže ven. A viděl dlouhé krvavé škrábance, které za sebou ty zuby zanechaly. Ale na tom nezáleželo. Jediné, co bylo podstatné, bylo dostat tu ruku *ven*.

V té chvíli našel druhou rukou tlačítko zavírání oken. Posunul ho nahoru a přitom konečně vyrval zápěstí a pěst z huby toho hnusného brouka, těsně před tím, než ho okno přivřelo.

Čekal praskot chitinové skořápky a výtrysk tmavé krve, která možná poleptá podlahu Elenina nového vozu, něco jako ve filmu *Vetřelec*.

Místo toho se brouk prostě vypařil. Jednoduše... zprůhledněl a pak se rozpadl na drobné částice světla, které mu zmizely před očima.

Zůstal tam sedět, jednu paži ošklivě poznamenanou dlouhými krvavými šrámy, hrdlo oteklé a bolavé a na druhé sedřené klouby, jak tu mrchu mlátil. Ale nemarnil čas prohlížením utrpěných zranění. Musí se odsud dostat; větve už se zase hýbou a on tu rozhodně nemínil čekat, aby se přesvědčil, jestli to náhodou není vítr.

Existuje jediná možnost úniku – škarpa.

Nastartoval vůz a sešlápl plyn naplno. Zamířil do škarpy a jen doufal, že není příliš hluboká a že strom nějak nepoškodí pneumatiky.

Následoval prudký propad, až mu zacvakaly zuby a prokousl si ret. Uslyšel, jak se větve drtí pod koly auta, a na okamžik se veškerý pohyb zastavil, ale Matt vytrvale držel nohu na plynu a najednou byl volný a nadskakoval na sedadle, jak se auto řítilo škarpou. Konečně se mu podařilo znovu nad vozem získat kontrolu a vrátit se zpátky na silnici – akorát včas, aby vybral prudkou levotočivou zatáčku, kde škarpa končila.

Namáhavě dýchal a švihal zatáčky skoro osmdesátikilometrovou rychlostí, přičemž polovinu pozornosti stále soustředil na Starý les – až se najednou, díkybohu, objevilo osamělé červené světýlko jako maják za soumraku.

Křižovatka na Mallory. Musel se přinutit k dalšímu ječivému zabrzdění. Jedna ostrá pravá zatáčka a už se hnal z lesů pryč. Bude muset objíždět spoustu okolních vesnic, ale alespoň se vyhne všem velkým skupinám stromů.

Byla to dlouhá objížďka a teď, když bylo nebezpečí zažehnáno, ozvala se bolest v poraněné paži. Ve chvíli, kdy parkoval jaguár před svým domem, mu už bylo mdlo. Chvíli seděl pod pouliční lampou, než se konečně donutil popojet do stínu mimo okruh světla. Nechtěl, aby ho někdo viděl v takovémhle stavu.

Že by zavolal děvčatům *ted'*? A varoval je, aby dnes v noci nechodily ven, že lesy jsou nebezpečné? Ale to už přece vědí. Meredith by v životě nenechala Elenu jít do Starého lesa, ne teď, když už je Elena zase člověk. A Bonnie by strhla obrovský povyk, kdyby někdo jen zmínil, že půjde ven v noci – vždyť jí ty *věci* Elena přece ukázala, ne?

Malach. Ohavné slovo pro opravdu ohavné tvory.

Co je ale opravdu zapotřebí udělat, je zavolat nějaké úřady, aby se postaraly o odklizení toho stromu. Ale ne v noci. Dneska v noci už není pravděpodobné, že by po té opuštěné cestě někdo jel – a poslat tam nic netušící lidi, to je jako by je nabídl *malachovi* na stříbrném tácu. Zavolá na policii hned brzy ráno. Ti už budou vědět koho tam poslat, aby ten kmen odklidil.

Byla tma a mnohem později, než si myslel. Přece jen by asi měl děvčatům zavolat. Kéž by měl alespoň jasnou hlavu... Škrábance svrbí a bolí. Zjistil, že se mu hrozně těžko přemýšlí. Možná, když si na chvilku vydechne...

Opřel čelo o volant. A pak ho obklopila temnota.

2.

Matt se zmateně probudil stále za volan-
tem Elenina auta. Doklopýtal k domu,
málem přitom zapomněl zamknout auto
a pak zápasil se svazkem klíčů, aby si otevřel zadní
vchod. Dům byl tmavý; rodiče spali. Dovlekl se do svého
pokoje a svalil se na postel, aniž by si sundal alespoň
boty.

Když se znovu probudil, překvapeně zjistil, že je devět
hodin ráno a v kapse džín mu vyzvání mobil.

„Meredith?“

„Myslely jsme, že dneska dorazíš brzy ráno?“

„To ano, ale nejdřív budu muset vymyslet *jak*,“ odpo-
věděl – nebo spíš zaskřehotal – Matt. Měl pocit, že má
hlavu dvakrát větší než obvykle a paži alespoň čtyřikrát.
I přesto se pokoušel vymyslet, jak se dostat k penzionu,

aniž by musel jet po cestě kolem Starého lesa. Nakonec se potřebných pár neuronů propojilo a rozbřesklo se mu.

„Matte? Jsi tam?“

„Nejsem si jistý. Včera v noci... Panebože, já si vlastně ani nepamatuju většinu včerejší noci. Ale cestou domů... Podívej, já vám to všechno povím, až se k vám dostanu. Nejdřív musím zavolat na policii.“

„Na policii?“

„Jo... podívej... prostě mi dej hodinku, ano? Budu u vás za hodinku.“

Když konečně dorazil do penzionu, bylo už k jedenácté. Ale sprcha ho konečně probrala k plnému vědomí, i když příliš neprosperla jeho bolavé paži. Sotva se objevil, zalila ho vlna ustarané ženskosti.

„Matte, co se proboha stalo?“

Vyprávěl jim všechno, na co si dokázal vzpomenout. Když Elena se semknutými rty odvinula obvaz, který si namotal kolem poraněné ruky, všichni zasykli. Dlouhé škrábance byly ošklivě zanícené.

„Takže ti *malach* jsou jedovatí.“

„Ano,“ přitakala Elena stručně. „Jedovatí pro tělo i mysl.“

„A ty si myslíš, že se můžou dostat *do* lidí?“ zeptala se Meredith. Čmárala do zápisníku a pokoušela se namalovat to, co jim Matt popsal.

„Ano.“

Na malý okamžik se Elena a Meredith setkaly pohledem – a obě sklopily oči. Nakonec Meredith řekla: „A jak poznáme, jestli v člověku je, nebo ne?“

„Bonnie to pozná, když bude v tranzu,“ prohlásila Elena vyrovnaně. „I já bych to měla být schopná poznat, ale nechci Bílou magii používat na tohle. Půjdeme dolů za paní Flowersovou.“

Řekla to tím svým způsobem, který se Matt naučil rozpoznávat už před dlouhou dobou – a který znamenal, že jakákoliv diskuze k ničemu nepovede. Prostě si postavila hlavu a bylo to.

A byla pravda, že Matt se na nějaké dohadování příliš necítil. Nerad si stěžoval – byl zvyklý dohrát fotbalové zápasy i se zlomenou klíční kostí, vyvrknutým kolenem nebo podvrtnutým kotníkem – ale tohle bylo jiné. Měl pocit, jako by mu paže měla každou chvíli explodovat.

Paní Flowersová byla dole v kuchyni, ale na stole v obývací místnosti už stály čtyři sklenice ledového čaje.

„Hned budu u vás,“ zavolala přes lítačky, které oddělovaly kuchyň od obývací místnosti. „Vypijte si ledový čaj, to platí zvlášť pro toho zraněného mladého muže. Pomůže mu to uvolnit se.“

„Bylinkový čaj,“ zašeptala Bonnie ostatním, jako by to bylo nějaké obchodní tajemství.

Čaj vůbec nebyl špatný, i když Matt by dal přednost kole. Ale když to vzal jako lék a když si uvědomil, jak

děvčata dávají pozor, aby pil, dokázal do sebe dostat půlku sklenice, než se paní domácí vynořila z kuchyně.

Měla na sobě svůj zahradnický klobouk – nebo alespoň klobouk s umělými květinami, který vypadal, jako by ho používala při zahradničení. Ale na podnosu měla hromadu různých nástrojů, které se blyštěly, jako by je právě vyvařila.

„Ano, drahoušku, máš pravdu,“ řekla Bonnii, která se ochranně postavila před Matta. „Bývala jsem zdravotní sestra stejně jako tvoje sestra. Tenkrát se ženy nestávaly doktorkami. Ale celý svůj život jsem byla taky čarodějka. To je pak člověk trochu osamělý, že ano?“

„Nebyla byste tak osamělá,“ odpověděla zmatená Meredith, „kdybyste žila blíž k městu.“

„Ach, to by mi ale lidi pořád koukali na dům a děti by se sázely, kdo k němu doběhne a dotkne se ho, nebo by mi házely kameny do oken a dospělí by na mě zírali, kdykoliv bych se vydala na nákup. A jak bych pak mohla udržovat svoji zahrádku?“

Byla to ta nejdelší řeč, kterou od ní kdokoliv z nich kdy slyšel. Tolik je to překvapilo, že chvíli trvalo, než se Elena vzpamatovala a řekla: „Nedovedu si představit, jak dokážete udržovat svoji zahrádku *tady*. Se vši tou vysokou a králíky a ostatními zvířaty kolem.“

„No, většina těch bylin je stejně *pro zvířata*.“ Paní Flowersová se blaženě usmála a zdálo se, jako by se její

tvář rozzářila vnitřním světlem. „Skutečně jim chutnají. Ale nechutnají jim byliny, které pěstuju na škrábance a rány a podvrtnutí a tak. A možná i oni vědí, že jsem čarodějka, protože mi vždycky nechají kousek zahrádky, aby zbylo pro mě a možná i pro jednoho dva hosty.“

„A proč mi to všechno říkáte až teď?“ zajímalo Elenu. „Proč, když byly časy, kdy jsem potřebovala vás nebo Stefana, kdy jsem si myslela... no, vlastně nezáleží na tom, co jsem si myslela. Ale nebyla jsem si vždycky jistá, jestli patříte k našim přátelům.“

„Pravda je, že ve svém věku jsem už nespolečenská a samotářská. Ale teď jste ztratila svého mladého muže, že ano? Kéž bych včera ráno bývala vstala o něco dřív. Promluvila bych s ním. Nechal tu v kuchyni peníze na rok nájmu za pokoj. Vždycky jsem pro něj měla slabost, tak tak...“

Eleně se rozechvěly rty. Matt spěšně a statečně zvedl svoji zraněnou paži. „Dokážete nám s tímhle vůbec pomoci?“ zeptal se a znovu sundal obvazy.

„Ajajaj, a od jakého je to živočicha?“ ptala se paní Flowersová a zkoumala rány, zatímco děvčata soucitně usykávala.

„Myslíme, že *malach*,“ odpověděla Elena tiše. „Víte o nich něco?“

„Ano, to slovo znám, ale nevím nic určitého. Jak dlou-

ho to je, co tě poranil?“ zeptala se Matta. „Vypadá to spíš jako od zubů než od drápů.“

„Taky že ano,“ zasmušile potvrdil Matt a popsal *malacha*, jak nejlépe dokázal. Alespoň se částečně mohl soustředit na něco jiného než na to, jak se mu paní Flowersová vrtá jedním z těch nablýskaných nástrojů v rudé naběhlé paži.

„Drž ruku co neklidněji tady na tom ručníku,“ vybídla ho. „Na ránách už se udělaly strupy, ale je potřeba to znovu otevřít, pořádně vyčistit a vysušit. Bude to bolet. Možná by tě některá z mladých dam mohla držet za ruku a pomoci ti udržet paži v klidu?“

Elena začala vstávat, ale Bonnie byla rychlejší a skoro přeskočila Meredith, aby mohla Mantovu ruku vzít do svých dlaní.

Čištění bylo bolestivé, ale Matt to všechno vydržel bez hlesu, dokonce se dokázal na Bonnii mdle zašklebit, když z paže vytryskla krev a hnis. Řez nejprve zabolet, ale uvolnění tlaku mu přineslo úlevu, a když byly rány čisté a suché a paní Flowersová na ně položila bylinný zábal, měl Matt pocit, že se bolest zklidnila a paže je připravená se řádně zahojit.

Zrovna se chystal paní Flowersové poděkovat, když si uvědomil, že Bonnie na něj upřeně hledí. Konkrétně na jeho krk. Najednou se rozhihňala.

„Co je? Co je ti k smíchu?“

„Ten brouk,“ chichotala se Bonnie, „ti nechal cucfleka. Teda pokud jsi minulou noc nedělal ještě jiné věci, o kterých jsi nám nevyprávěl.“

Matt cítil, že se červená, a povytáhl si výš límeček. „Vždyť jsem vám to vyprávěl, to ten *malach*. Měl něco jako tykadla s přísavkami a držel mě tím kolem krku. Pokoušel se mě uškrtit!“

„Už si vzpomínám,“ odpověděla Bonnie pokorně. „Promiň.“

Paní Flowersová měla dokonce i bylinnou mast na stopy po tykadlech i na Mattovy odřené klouby. Když všechny šrámy namazala, cítil se Matt už tak dobře, že rozpačitě mrkl na Bonni, která ho pozorovala svýma velikýma hnědýma očima.

„Já vím, že to vypadá jako cucflek,“ přiznal. „Viděl jsem to dneska ráno v zrcadle. A mám ještě druhý o něco níž, ale ten je alespoň schovaný pod límečkem.“ Odfrknul si a sáhl si za košili, aby si namazal i ten poslední. Děvčata se rozhihňala – alespoň se uvolnilo napětí, které všichni pociťovali.

Meredith se vydala zpátky po schodech do pokoje, který ještě všichni pokládali za Stefanův, a Matt šel automaticky za ní. Neuvědomil si, že Elena a Bonnie zůstaly pozadu, dokud nebyl v půlce schodiště, ale Meredith ho pobídla, aby pokračoval nahoru.

„Jenom se radí,“ vysvětlila svým tichým, rozumným hlasem.

„Radí se *o mně*?“ polkl Matt. „To určitě kvůli té věci, kterou Elena viděla v Damonovi, žejo? Toho neviditelného *malacha*. A jestli mám nebo nemám taky takového v sobě... právě teď...“

Meredith, která nikdy nebyla zastánkyní milosrdných lží, jednoduše přikývla. Ale když vcházeli do zšeřelého pokoje, krátce mu položila ruku na rameno.

Chvíli poté se objevily i Elena s Bonnií a Matt z jejich tváří na první pohled vyčetl, že nejhorší obavy se nepotvrdily. Elena si všimla jeho výrazu a okamžitě k němu přistoupila a objala ho. Bonnie, trochu stydlivěji, se k ní připojila.

„Cítíš se líp?“ zeptala se Elena a Matt přikývl.

„Cítím se skvěle,“ odpověděl. Není nic krásnějšího, než objímat měkounké dívčí postavy.

„No, konzilium praví, že uvnitř nemáš nic, co by tam nepatřilo. Teď, když už nemáš bolesti, je tvoje aura čistá a silná.“

„Díkybohu,“ upřímně se Mattovi ulevilo.

A v tu chvíli zazvonil jeho mobilní telefon. Zamračil se na neznámé číslo, ale hovor vzal.

„Dovolal jsem se Mathewa Honeycutta?“

„Ano.“

„Vydržte na lince prosím.“

Za okamžik se ozval jiný hlas: „Pan Honeycutt?“

„Ano, jistě, ale...“

„Tady Rich Mossberg z policejního oddělení Fell's Church. Vy jste dnes ráno volal a hlásil padlý strom na Old Wood Road?“

„No, ano...“

„Pane Honeycutte, nesnášíme takovéhle falešné hovory. Zabírají cenný čas našich strážníků a kromě toho je falešné hlášení na policii kvalifikováno jako trestný čin. Kdybych chtěl, pane Honeycutte, mohl bych vás obvinít z tohoto činu a předvést před soudce. Prostě nechápu, co vám na tom připadá tak zábavné.“

„Ale já jsem ne... nebylo na tom nic zábavného! Podívejte, minulou noc...“ Mattovi selhal hlas. Co jim má vlastně říct? *Minulou noc mě přepadl strom a nestvůrný brouk?* Slabý hlásek mu našeptával, že nejvíc svého cenného času strážníci stejně ztratí kolem občerstvení na náměstí, ale další slova, která uslyšel, ho naprosto umlčela.

„*Ve skutečnosti*, pane Honeycutte, je podle zákoníku státu Virginia, oddíl 18.2, paragraf 461, falešné oznámení na policii stejně postižitelné jako méně závažný trestný čin první kategorie. Mohl byste strávit rok ve vězení nebo zaplatit 25 000 dolarů pokuty. Připadá vám tohle snad jako zábava, pane Honeycutte?“

„Podívejte, já...“

„Máte vůbec 25 000 dolarů, pane Honeycutte?“

„Ne, já... já...“ Matt zase čekal, že ho šerif přeruší a pak pochopil, že tentokrát k tomu nedojde. Připadal si jako trosečník bez mapy v neznámé krajině. Co má říct? *Malachové ten strom odnesli...* nebo se možná *odnesl sám?* Absurdní. Nakonec ze sebe vyrazil skřípavým hlasem: „Mrzí mě, že jste ten strom nenašli. Možná... už byl nějak odstraněn.“

„Možná už byl nějak odstraněn,“ opakoval šerif bezvýrazně. „Možná sám zmizel, stejně jako mizí všechny ty stopky a přednosti z křižovatek. Neříká vám to náhodu něco, pane Honeycutte?“

„Rozhodně ne!“ Matt cítil, že zrudl. „Nikdy bych neodnesl žádné dopravní značky.“ To už byly dívky shluknuté kolem něj, jako by mu snad nějak mohly pomoci, když za ním budou stát jako skupina. Bonnie divoce gestikulovala a z jejího rozhořčeného výrazu bylo jasné, že by to nejradši vytmavila šerifovi osobně.

„Ve skutečnosti, pane Honeycutte,“ vložil se do toho opět šerif Mossberg, „jsme nejdřív volali na vaše domácí číslo, jelikož jde o kontakt, který jste uvedl do policejního hlášení. A vaše matka tvrdí, že vás neviděla od minulého večera.“

Matt ignoroval tenký hlásek, který mu našeptával odseknout *To snad je zločin?* „No to proto, že mě zdržel...“

„Strom s vlastním pohonem, pane Honeycutte? Ve skutečnosti jsme měli z okolí vašeho domu včera v noci ještě jeden telefonát. Člen dobrovolné hlídky ohlásil podezřelé vozidlo zhruba před vašim domem. Podle vaší matky jste nedávno zlikvidoval svoje auto, není tomu tak, pane Honeycutte?“

Matt už viděl, kam to všechno směřuje, a vůbec se mu to nelíbilo. „Ano,“ odpověděl a v duchu zoufale pátral po přijatelném vysvětlení. „Snažil jsem se vyhnout lišce, a...“

„Jenže my máme hlášený úplně nový jaguár postávající před vašim domem, akorát tak daleko od pouličního osvětlení, aby nebyl... nápadný. Vozidlo natolik nové, že ještě ani nemá poznávací značky. Bylo to ve skutečnosti vaše auto, pane Honeycutte?“

„Pan Honeycutt je můj otec!“ bránil se Matt zoufale. „Já se jmenuji Matt a bylo to auto mých přátel...“

„Smím vědět jméno?“

Matt zíral na Elenu. Posunky mu naznačovala, ať počká, a zjevně se snažila něco vymyslet. Říct *Elena Gilbertová*, to by byl totální konec. Právě policie přece musí naprosto jistě vědět, že Elena Gilbertová zemřela. A Elena teď ukazovala kolem sebe po pokoji a rty němě naznačovala jméno.

Matt zavřel oči a vyslovil je. „Stefan Salvatore. Ale on

to auto daroval své přítelkyni?“ Věděl, že větu končí nepřiměřeným otazníkem, ale nedokázal pochopit, co Elena svou náповědou sleduje.

Šerifův hlas už zněl vyčerpaně a podrážděně. „To se ptáte vy mě, Matte? Takže vy jste řídil úplně nový vůz přítelkyně vašeho přítele. A její jméno zní jak?“

Nastal krátký okamžik, kdy se dívky zřejmě nemohly dohodnout a Matt zůstal v zapomnění. Pak ale Bonnie rozhodla rukama a Meredith postoupila vpřed a ukázala na sebe.

„Meredith Sulezová,“ odpověděl Matt slabým hlasem. Slyšel ve svém hlase váhavý tón a zopakoval s větším důrazem: „Meredith Sulezová.“

Elena teď něco spěšně šeptala Meredith do ucha.

„A kde bylo zakoupeno ono vozidlo? Pane Honeycutte?“

„Ano,“ ozval se opět Matt. „Okamžik...“ předal telefon do Meredithiny napřážené ruky.

„Tady Meredith Sulezová,“ promluvila Meredith vycizelovaným uklidňujícím tónem hlasatele radiostanice klasické hudby.

„Slečno Sulezová, slyšela jste dosavadní průběh konverzace?“

„Paní Sulezová, prosím. Ano, slyšela.“

„Půjčila jste svůj vůz panu Honeycuttovi?“

„Ano, půjčila.“

„A kde je nyní pan...“ ozvalo se šustění papírů „... Stefan Salvatore, původní majitel vozu?“

On se jí neptá, kde to auto koupili, uvědomil si Matt. To si už určitě zjistili.

„Můj přítel je momentálně mimo město,“ odpověděla Meredith stále stejným ovládaným hlasem. „Nevím přesně, kdy se vrátí. Až dorazí, mám mu říct, aby vám zavolal?“

„To by bylo moudré,“ odvětil šerif Mossberg suše. „V dnešní době se jen málo aut prodá za hotové, zvláště pokud jde o zcela nové jaguáry. Ve skutečnosti bych s panem Salvatorem velmi rád hovořil, až se vrátí.“

„To by mohlo být velmi brzy,“ pokračovala Meredith poněkud pomaleji, podle Eleniných instrukcí. Pak zpa-měti odříkala číslo svého řidičského průkazu.

„Děkuju vám,“ stručně uzavřel šerif Mossberg. „To bude pro tuto chvíli všechno...“

„Mohla bych ještě říct jednu věc? Matt Honeycutt by nikdy neodnášel dopravní označení. Je to velmi svědomitý řidič a byl předsedou své třídy na střední škole. Můžete si to ověřit u kteréhokoliv pedagoga ze Střední školy Roberta E. Lee nebo i u samotné ředitelky, pokud není nyní na dovolené. Všichni vám řeknou to samé.“

Zdálo se, že na šerifa to vůbec dojem neudělalo. „Můžete mu ode mě vzkázat, že si na něj dám v budoucnu pozor. Možná by nebylo špatné, kdyby se dneska nebo zítra zastavil na policejní stanici,“ dodal a telefon oněměl.

Matt vybuchnul: „Stefanova přítelkyně? Jak to, Meredith? Co když v prodejně aut řeknou, že ta dívka byla blond? Jak to pak vysvětlíme?“

„My ne,“ ozvala se Elena zpoza Meredith. „To Damon bude vysvětlovat. Akorát ho musíme najít. Jsem si jistá, že se o šerifa Mossberga dokáže postarat trochou té své sugesce – za vhodnou protislužbu. A nedělej si o mě starost,“ dodala jemně. „Mračíš se, ale všechno bude v pořádku.“

„Ty tomu věříš?“

„Jsem si tím jistá.“ Elena ho ještě jednou objala a dala mu pusku na tvář.

„Jenže já se mám dneska nebo zítra zastavit u šerifa.“

„Ale sám tam nepůjdeš!“ prohlásila Bonnie a oči jí plály pobouřením. „A když půjde i Damon, bude z šerifa Mossberga nakonec tvůj nejlepší kamarád.“

„No dobře,“ prohlásila Meredith. „Tak co přesně máme dneska na programu?“

„Problém je,“ uvažovala Elena a poklepávala si ukazovákem na horní ret, „že čelíme příliš mnoha problémům najednou a přitom nechci, aby kdokoliv – a myslím opravdu kdokoliv – chodil ven sám. Je jasné, že ve Starém lese jsou *malach* a že se nám snaží provést spoustu ne zrovna přátelských věcí... jako třeba nás zabít...“

Matt si užíval úlevný pocit, že mu někdo věří. Rozhovor s šerifem Mossbergem jím otrásl víc, než přiznal.

„Takže vytvoříme týmy,“ navrhla Meredith, „a rozdělíme si úkoly. Jaké problémy potřebujeme vyřešit?“

Elena začala odpočítávat na prstech: „První problém je Caroline. Myslím, že by se někdo opravdu měl pokusit ji navštívit, i kdyby jen proto, abychom zjistili, jestli má v sobě jednu z těch věcí. Další problém je Tami – a vlastně kdoví kdo ještě. Pokud je Caroline... nějak nakažlivá, mohla to předat i nějaké další dívce – nebo chlapci.“

„Dobře,“ souhlasila Meredith. „Co dál?“

„Někdo musí zkontaktovat Damona a zkusit od něj zjistit cokoliv, co ví o Stefanově odjezdu, případně ho přesvědčit, aby se s námi vydal na policii a zapůsobil na šerifa Mossberga.“

„No, tak to bys asi měla být v tomhle týmu, protože jsi jediná, s kým bude asi Damon ochotný mluvit,“ upozornila Meredith. „A taky Bonnie, aby mohla...“

„Ne. Dneska žádné Volání,“ zaprosila Bonnie. „Moc mě to mrzí, Eleno, ale já prostě nemůžu. Nejde to, když si mezitím den dva neodpočinu. A kromě toho, pokud s tebou bude chtít Damon mluvit, stačí jít na procházku – ne do lesa, ale poblíž – a zavolat ho sama. On ví o všem, co se kde šustne. Bude vědět, že tam jsi.“

„Pak bych měl jít s Elenou já,“ argumentoval Matt. „Protože šerif je můj problém. Rád bych jel kolem místa, kde jsem viděl ten strom...“

Všechny tři dívky najednou zaprotestovaly.

„Řekl jsem jenom, že *bych rád*,“ bránil se Matt, „ne že to máme zahrnout do plánu. To je místo, o kterém víme, že je příliš nebezpečné.“

„Tak fajn,“ shrnula Elena. „Takže Bonnie a Meredith zajdou za Caroline a ty se mnou půjdeš hledat Damona, dobře? Radši bych šla hledat Stefana, ale k tomu prostě ještě nemáme dost informací.“

„Dobře, ale než vyrazíte, tak se možná ještě zastavte u Jima Bryce a doma. Matt se tam může stavět kdykoliv, protože kamarádí s Jimem. A přitom můžete zjistit, jak je na tom Tami,“ navrhla Meredith.

„To zní skoro jako známé plány A, B a C,“ poznamenala Elena a najednou se všechny spontánně rozesmály.

Venku byl krásný den, jasná obloha a slunce zářilo.

Ve slunečním svitu si, navzdory drobné mrzutosti se šerifem Mossbergem, připadali silní a zdatní.

Nikdo z nich neměl ani ponětí o tom, že se právě chystají vkročit do nejhorší noční můry svého života.

U Forbesů Bonnie ustoupila stranou, zatímco Meredith zaklepala na vstupní dveře.

Po chvíli, kdy jim bylo odpovědí jen ticho, to Meredith zkusila znovu.

Tentokrát Bonnie zaslechla šepot, jak paní Forbesová něco tiše syčí, a pak vzdálený smích Caroline.

Nakonec, když už se Meredith chystala zazvonit na

zvonek – což se mezi sousedy ve Fell's Church pokládá za vrchol nezdvořilosti – se dveře otevřely. Bonnie elegantně nakročila nožkou na práh, aby se náhodou zase nezavřely.

„Zdravím, paní Forbesová. My jsme jenom...“ Meredith zaváhala. „Jenom jsme se chtěly podívat, jestli se už Caroline cítí líp,“ dokončila plechovým hlasem. Paní Forbesová vypadala, jako by spatřila ducha, před kterým se celou dlouhou noc snažila utéct.

„Ne, necítí se líp. Pořád je... nemocná.“ Hlas paní Forbesové zněl dutě, jakoby z velké dálky, a očima zkoumala prostor někde těsně nad Bonniiným pravým ramenem. Bonnie cítila, jak se jí ježí chloupky na pažích a za krkem.

„Tak dobře, paní Forbesová,“ dokonce i Meredithin hlas zněl falešně a dutě.

Vtom se najednou někdo zeptal: „A vy se cítíte dobře?“ a Bonnie si uvědomila, že to je její vlastní hlas.

„Caroline... se necítí dobře. Ona... nechce nikoho vidět,“ zašeptala žena.

Bonnií přejel mráz po zádech. Chtěla se otočit a prchat od toho domu a jeho aury plné nenávisi. Ale v tom okamžiku se paní Forbesové náhle podlomila kolena. Meredith jen tak tak dokázala zmírnit její pád.

„Omdlela,“ oznámila Meredith stručně.

Bonnie měla sto chutí odpovědět: *tak ji polož na kobereček do chodby a uteč!* Ale to by sotva mohly udělat.

„Musíme ji vzít dovnitř,“ prohlásila Meredith rozhodně. „Bonnie, budeš v pohodě, když půjdeme dovnitř?“

„Ne,“ odpověděla Bonnie stejně rozhodně, „ale copak máme na výběr?“

Paní Forbesová, i když malé postavy, byla dost těžká. Bonnie ji vzala za nohy a následovala Meredith do domu, jeden váhavý krůček za druhým.

„Prostě ji položíme na postel,“ rozhodla Meredith. Hlas se jí chvěl. Na tomhle domě bylo něco tíživě znepokojivého – jako by se na ně neustále valily obří vlny tísně.

A vtom to Bonnie uviděla. Jen na okamžik, v tu chvíli, kdy vstoupily do obýváku. Bylo to vzadu v chodbě, mohla to klidně být i hra světla a stínů, ale přísahala by, že to vypadalo jako postava. Postava cupitající po ještěřčím způsobu – ale nikoliv na podlaze. Na stropě.

3.

Matt s Elenou po boku zaklepal na dveře u Bryceů. Elena si změnila podobu tak, že svoje světlé vlasy nacpala pod baseballovou čepici s emblémem Virginia Cavaliers a na oči si nasadila široké tmavé brýle, které našla v jedné ze Stefanových zásuvek. Kromě toho měla na sobě o pár čísel větší hnědo-modrou košili, kterou jí daroval Matt, a obnošené Meredithiny džíny. Byla si jistá, že nikdo, kdo znával starou Elenu Gilbertovou, by ji v takovémhle oblečení nepoznal.

Dveře se pomaloučku otevřely a v nich se neobjevila ani paní Bryceová, ani pan Bryce, ale Tamra. Neměla na sobě... no, skoro nic. Jenom spodek bikinek na šňůrky, který ale vypadal, jako by si ho vyráběla sama – jako by ho vystříhla nůžkami z klasických plavek a celé veledílo se mělo za chvíli rozpadnout. Nahoře měla akorát dvě